

Esgarips innecessaris

Mai l'empresa—per més que aquesta resulti en certs punts arriscada—ha d'esborronar ni molt menys convertir a l'individu en instrument acuminat i propens a entrar en acció difamatori i derrotista a la primera avinentesa.

Quan el sentit o orientació sendeja una finalitat progressiva, tan en l'ordre d'embelliment, sanejament i d'urbanització, com en el cultural, científic i ciutadà, la tessitura a emprar ha d'ésser ben vista per a tots, ja que a tots ens és comuna.

Que moltes millores han donat un resultat nul, sense una possibilitat de reeiximent, és comprensible, però amb tot i això no és lícit despremiar els principis, ja que d'ella en poden haver sorgit un sens fi de noves orientacions d'uns resultats altament satisfactoris.

Si seguíssim el procés de moltes coses avui estables, precises i indispensables, ens donaríem ben bé compte que el seu principi, el punt d'origen, la causa iniciadora, fou combatuda d'una manera despietada, i en canvi, avui, el seu fruit es menja delectosa.

Si volem provar la tesi no cal anar molt lluny, sols virar en forma retrospectiva. No volem parlar amb personalismes poblerins, ni fer d'una cosa un singular d'un cas. Lluny és ara de nosaltres tota intenció mesquina i allunyada ha d'ésser de tothom. El que precisa és encoratjar tota iniciativa, projecte o cloenda que pugui afavorir el benestar col·lectiu amb amb la segura primordinalitat de sortir-ne beneficiat el que de propi ens pertoca.

Per això, mai hem de voler deixar niar dintre nosaltres l'esperit derrotista, destructor, ja que la seva enigma sols fereix de mort—davant dels fets—als mateixos que com a arma l'han esgrimida; i si mai alguna cosa ens fu nosa, cal pensar que el que un segle basteix, un altre ho aterra.

Siguem en tostemps idealistes, homes de grans iniciatives i il·lusions; doncs, res més podem esperar en les asprors d'aquesta vida. Vivim l'avui, oblidem l'ahir i acluquem els ulls al demà i fent-ho així, ens sabrem tots comprendre millor.

TEMES D'AGRICULTURA

L'agricultura

El progrés de l'agricultura pot contribuir molt poderosament a resoldre dues qüestions socials. Una és de les subsistències, que a ella exclusivament està demandada; no hi ha ordre públic a on falta subsistència. L'altra és la de l'equilibri del treball. Mentre que el cultiu fluix treu anys de mal aprofitada abundància, i a vegades de crisi de despitada misèria; això amb les subsistències passa molts anys.

En què consisteix l'agricultura progressiva? En adelantar, en no detenir-se en afanyar-se per a prosperar. En proposar-se per mires al cultiu intens, en llaurar poc ample per llaurar bé i cada vegada millor, tal com és l'esperit de l'època.

Perquè, en veritat, la bona agricultura és difícil, per la infinita varietat de casos i circumstàncies, i el difícil està en

la pràctica, que és cabalment on les equivocacions arruïnen. El caràcter de la indústria no és gastar per gastar, ni treballar per treballar, sinó emprar dos per treure'n tres, quatre, sis, i en una paraula, tot el que es pugui, on es gasta tot el necessari, es guanya, on es gasta menys del necessari, més valdria no treballar, perquè és segur que s'hi perd.

L'agricultura és una de les coses que més necessitem i que hauríem d'estimar amb molta consideració, perquè és una de les coses que sense les subsistències no podríem viure.

A Catalunya és molt adelantada l'agricultura, tant en camps, vinyes, regadiu i secà; podem considerar com una de les riqueses més elevades del nostre país. L'agricultura és una ciència pels que saben, un art pels que practiquen amb reflexió i un ofici pels que treballen per costum. Però tinguem tres màximes fundamentals. Primera: la bona terra mai es paga cara, perquè sempre respon al treball intel·ligent i el recompensa. Se-

CONSELL MUNICIPAL DE CASTELLAR DEL VALLÈS

PRESIDÈNCIA

Sortint al pas de les mal orientades opinions que han transcendit al grcs públic en una forma equivocada, interpretant la manca d'aigua com una conseqüència de la construcció de la piscina, cal fer saber que les causes no han estat altres que la disminució considerable del doll de la font de Turell i d'una tosca formada al colador existent al dipòsit de l'aigua de la font de la Noguera que anul·lava la pressió necessària per aconseguir l'elevació convenient.

Per altra part, és necessari que se sàpiga que la piscina no ha estat costejada amb diners de la col·lectivitat de la casa Tolrà, puix que les obres s'han portat a cap mitjançant un pressupost extraordinari elaborat exprés i en el qual estan compreses solament les 14.974'52 pessetes que foren cedides pels obrers d'aquesta casa, procedents de la mútua dissolta i no més de tal procedència com algú ha tingut interès en fer creure.

És lamentable que hi hagi qui s'entengui en complicar les coses més senzilles, emparant-se amb l'anònim sense abans informar-se on té el dret i el deure de fer-ho en evitació de confusionismes que porten a la gent de bona fe a fer comentaris i formular censures totalment improcedents.

Castellar del Vallès, 29 de juliol del 1937.

El President del C. M.,

V. ROCA

gona: quan major es pot gastar, tant més barats surten els productes. Tercera: on es gasta tot el necessari, es guanya.

Catalunya s'ha anat civilitzant d'una manera molt més elevada que abans, —molt temps endarrera no sulfataven ni altres coses que avui fem—perquè s'ha comprovat que era més saludable per les plantes i donaven més bones collites sulfatant els ceps, que altres procediments que feien.

L'agricultura, que avui desenrotllada amb química i adobs de moltes classes i les terres sempre poden donar l'adob necessari a les plantes i arbres, perquè són adobades per a poder-se desenrotllar créixer i donar el producte o fruit necessari.

També Catalunya, adelantada amb màquines agrícoles, de segar, de llaurar i totes les coses, i aquí es pot veure el gran adelantament a l'agricultura.

AGUSTÍ RIFER VILA

Aniversari

El dia 19 d'aquest mes, s'escaigué el primer aniversari de la mort del venerable català Apeles Mestres.

Músic, poeta, dramaturg, cronista, dibuixant, folklorista, floricultor, excursionista... totho agombolà i en cada una de les diverses activitats, el seu geni s'imposà i de cada cosa en féu un culte, evidenciant d'una manera ben palesa el seu gran temperament d'artista, seva la ànima d'artista, el seu amor d'artista i el seu cor de gran català.

Avui, nosaltres, en evidenciar el seu traspàs, volem recordar el buit que deixà amb la seva mort sobrevinguda en moments tràgics i de gran transcendència per l'esdevenir de Catalunya.

Reposi en pau el gran poeta i que la seva obra perduri per damunt de tots nosaltres!

* * *

EL SAVI I EL BOIG

(BALADA)

El castell té dues torres
com dos guaites vetlladors;
l'una a dreta, a esquerra l'altra
cadascuna té el seu nom:
l'una és la torre del Savi,
l'altra és la torre del Boig.

Viu a la de la dreta, un hoste
que és un savi de renom,
que en totes les arts és mestre
i en totes ciències doctor.
Llegeix en el curs dels astres
com en el batec dels cors,
sap les virtuts de les plantes,
de les aigües i dels rocs.
Per ell la naturalesa
no té misteri reclus,
per ell no tenen enigmes
passat ni esdevenidor.

A la torre de mà esquerra,
hi té la posada un boig.
El seu cap sense senderi
és més buit que els picarols
que guarneixen sa caputxa
feta amb draps de tots colors.
Sap tan poc, que ni per pensa
sap que sapiga tan poc;
com no sap res més que riure,
riu tothora i de tothom.

Cada jorn, al trenc de l'alba,
quan s'inflama l'horitzó,
surt el savi a la finestra,
guaita el cel, cau de genolls,
i murmura a flor de llavis
un himne fervent al Sol.

Cada jorn al trenc de l'alba
surt a la finestra el boig;
guaita a dreta, guaita a esquerra,
fa trincar sos picarols,
i esclafeix una rialla
i fa un pam de nas al món.

APELES MESTRES

És hora donar-se importància

Cada moment exigeix unes determinades consignes i aquestes, si es vol assegurar l'èxit, han d'ésser complertes al peu de la lletra.

Així com el 19 de juliol del 1936 els que de debò triomfaren foren els que obeïren les consignes de sortir al pas del feixisme fos com fos, acceptant totes les conseqüències que del compliment d'elles en poguessin derivar, ara sembla que per algun sector que en aquells dies interpretà que les ordres donades no anaven per ell, ha pres la determinació de donar-se importància invocant un munt de raons que ja ranciègen i fent la mala feina de desprestigiar els companys (no els amics) de causa arribant a la més baixa difamació.

Si no oficialment, almenys d'una manera semi-confidencial s'han fet acusacions greus i es podria molt ben donar el cas d'aquell que volent caçar un cavall amb el llac no es va donar compte de què tenia una baga lligada al turmell i quan la força de la bèstia dominà la de la mà que el subjectava, arrossegà en la seva cursa al caçador.

Qualsevol cosa serveix de pretext per a desvirtuar les bones intencions dels que encara són al lloc on els portà el desig de salvar un poble del perill que corria (molt més incòmode que el resultat

pacífic d'un escrutini) i ahir era la nova estructuració de l'ensenyament, més tard la mala fe de voler suprimir els abusos de les cues, després una fantàstica mala feina de proveïments i ara la piscina. Demà veurem; serà per molt que els demòcrates totalitaris no cerquin un nou pretext per ensibornar els de bona fe fent-los-hi creure que si algú en aquest món té una importància indiscutible són ells, els predestinats a guarir tots els mals com un saluador nascut en la nit de Nadal i amb la creu al paladar.

I el pitjor del cas és que si hom s'accontenta fent tot allò que sap i pot i deixa de banda la propaganda de la seva valor es troba befat, escarnit, insultat i desprestigiats per haver comès el greu error de no donar-se importància. Si, amics, la consigna del moment és donar-se importància, molta importància i és possible que a l'enxems que insistint podem aconseguir que se'ns prengui seriosament, potser arribarem a creure nosaltres mateixos que ens hem fet tan alts, que no sofrim la molèstia de disgustar-nos, puix que la nostra petulància ens farà considerar als altres com a éssers inferiors.

LLUIS MONTAGUT
del P. S. U. de C.

La cortesia d'adés i d'ara

Fent cultura elevem la moral del poble

Abans, els mots de cortesia més habituals entre nosaltres i que, a més de tenir un fort regust catalanesc expressaven la manera d'ésser i de pensar de la persona que els emprava, eren els mots *adéu-siau*, *que vagi bé*, *a reveure*, que constituïen l'obligada salutació de cadascú.

El poble, de des del 19 de juliol de l'any passat ençà, ha vingut emprant el mots *salut*, *avant*, com acte de cortesia envers la persona a niga que es troba al pas o que absent de nosaltres se li tramet, per escrit, les salutacions que els deures d'urbanitat imposen a tot individu educat.

Al vol de cada un dels mots emprats, ens pla de fer un comentari adient, sense, però, que en ells hi traspuï ni la passió política ni l'ofuscament per una tendència determinada. El nostre comentari anirà encaminat a la definició estricta dels mots i l'evolució que han fet o poden

fer uns i altres, car ens creiem en el deure d'advertir que, malgrat la gran anormalitat present, són molts que els pronuncien sense saber llur significació i si sols per creure que així es segueix la moda.

El mot o vocable *adéu-siau* és un mot estrefet, desfigurat, car en els temps preterits s'emprava en una forma clara i tal com era la manera d'ésser de la gent; la forma més autèntica del mot era amb la pronúncia *amb Déu siau*, que equivalia a la salutació o comiat catalans que es donava a tota persona de major edat.

I encara, profunditzant més, direm que existeix diferència en l'expressió del mot estrefet amb l'autèntic; en el primer la salutació equival a indicar direcció o circumstància de lloc, temps o manera i en el segon indica companyia, mitjà, etc.

En el mot *que vagi bé* existeix la particularitat de poder-lo pluralitzar com

Meditant certs aspectes

Els que, àdhuc en els pocs moments d'esbargiment, ens plau sempre amb el bon sentit, mostrar-nos sincers practicant certa afició envers les lletres, devem ésser una espècie de penombra per a molts lectors que fins qui sap si fan la comparança amb aquells que mai estan contents. I naturalment que no és així.

El que per base té la realitat i exposa sincerament tot quant sent, mai pot aportar un perjudici, sinó al contrari; meditant amb la veritat pot obtenir-se el bé comú i la satisfacció general.

I no és pas que sigui un divertiment

també el de pronunciar-lo indistintament per al sexe masculí com per al femení, sense haver-hi dissonància ni menyspreu en l'afecte de la persona que l'usa com a mitjà de salutació o de comiat.

El mot *a recoure*, a més d'indicar direcció o circumstància de lloc, expressa desig de tornar a veure la persona saludada.

Tots aquests mots o vocables, malgrat les commocions de l'hora present, seguiran emprant-se amb més o menys intensitat, car posseeixen un caire tan neutre que cap persona amb un poc d'il·lustració trobarà res a dir a l'emprar-los la gent.

En quant al mot *salut*, posseeix una varietat de definicions que bé cal que les esmentem per tal que la persona que tingui a bé usar-lo sàpiga, quan l'usa, en quin sentit l'usa, doncs són molts que ignoren tot quant enclou aquesta salutació.

Direm que el mot o vocable *salut* indica: primer, acció i efecte de saludar o mostrar respecte o reverència a la persona que es saluda; segon, desitjar a la persona saludada un perfecte estat de salut; tercer, cortesia emprada a una persona d'una més alta categoria a la qual es saluda en senyal d'obsequi; també aquesta salutació es fa al pronunciar un discurs.

Aquest mot el considerem circumstancial i per aquest motiu quedarà en l'oblit. No passarà el mateix amb el mot *avant* ja que Catalunya fa segles ve emprant-lo com indicatiu d'anar més enllà, no aturar-se en el camí començat; per això aquesta salutació ha estat tostemps usada amb respecte, però havia estat quasi oblidada.

Però, pel que afecta a la nostra terra, terra de llibertat que vol dir democràcia, tant els mots primers com els darrers han d'ésser respectats en tots els seus variats aspectes.

AMAT GOSÁLBEZ TORRES

molt alegroï aquest del periodisme, (em permeto incloure en aquesta paraula els que sentim aquesta dèria) sinó que seguint el camí de modestos autors de novel·les i obres teatrals on exposen diversos costums i consells, fent que en mig d'ella ressonin unes paraules que encara que profundament per ells sentides d'altra manera no les dirien, ens sentim satisfets quan podem difondre-les.

No perquè sigui ara el temps més propici i rialler per fer unes definicions clares, puix que també els censors tenen el seu compromís (en tant que per altra part si ens enterem de les lleis que en perspectiva ja ens tenen preparades en la vorera d'enfront, n'hi ha per aixafar la ploma i cremar les quartilles...)

Per això es fa més difícil encara el camí del periodisme i en segon lloc, repeteixo, els que ens agrada confeccionar algun article.

Meditant certs aspectes, títol amb què he començat a glossar l'article, m'he permès incloure el dels queviures i subsistències en general, per ésser dels que afecta a la reraguarda, a l'ensem que ha de repercutir forçosament fins arribar on brunzen les bales enemigues.

Quan parlarà la puja dels preus de tots els articles?

Ens donem compte de l'encariment que amb ritme accelerat té ja proporcions alarmants?

Comprenem que de seguir així, amb mig any més de guerra, tot el que ara s'ha aguantat amb sacrificis pot canviar en perjudicis?

Perquè de seguir així, en aquell temps transcorregut, serà obligatori guanyar 25 pessetes de jornal com a salari mínim, del contrari, aquell qui obligat a treballar es veurà també obligat a dejunar, cosa no raonable en l'avenç social pel qual es lluita.

Sense referir-me a la localitat, puix comprenc que no ve pas de la mateixa tan gran encariment, hi ha qui té per rapet un taulell i per fusell unes balances i així en poques hores i descansats estan disposats també a guanyar la guerra, però no pas la que convé acabar, sinó aquella altra guerra sorda, aquella a la qual també sempre ells més que a la que sostenim han plantat cara, la guerra als calaixos buits; i si d'aquesta en surten victoriosos, podrem plantar un rètol a l'esquena de molts poc escrupulosos i a la façana de tots els llocs de venda, que digui: «El triomf de l'ambició dels herois de la reraguarda».

QUIRZE MORERA

NOTICIARI

LES ELECCIONS DE CONSELLERS DEL SINDICAT AGRÍCOLA

D'acord amb ço que disposava el Decret del Conseller d'Agricultura de la Generalitat, data 16 de juny darrer, el passat diumenge tingueren lloc les eleccions de Consellers del Sindicat Agrícola de la localitat, les quals es celebraren a la casa número 23 del carrer del Centre habilitada com a Col·legi Electoral.

Es presentaren dues llistes de Candidats; la senyalada amb el número 1, corresponia a la Secció de Camperols del Sindicat Unic C.N.T. i la del número 2, al Sindicat de Treballadors de la terra afiliats a la U.G.T.

El total del nombre d'electors segons les llistes, era el de 158 i els que feren ús del dret de sufragi foren 70.

El nombre de vots que obtingueren els companys que formaven la llista número 1, fou el de 56 i de 14 vots els qui formaven la número 2.

En virtut del nombre d'electors que votaren, els vots obtinguts per cada llista i tota vegada que els llocs a cobrir era el de 8, resulta que a la llista número 1 li correspongueren 5 llocs i 3 llocs a la llista número 2, verificant-se la designació dels candidats elegits per l'ordre en què venien col·locats en les llistes respectives, resultant, per tant, elegits Consellers del Sindicat Agrícola, els Candidats següents: Marc Criach Sala, Isidre Ventura Miró, Vicenç Sorribes Cerdà, Josep Salvadó Castells i Julià Ventura Gibert, de la C.N.T. i Jordi Sorribes Cerdà, Josep Martínez Almarche i Fermí Farré Mirabet, per la U.G.T.

Les eleccions es celebraren dintre la més completa i franca harmonia.

Desitgem a tots els elegits l'encert necessari pel compliment de llur tasca.

LA PISCINA PÚBLICA

Han quedat acabades les obres de construcció de la piscina pública municipal, la qual hem de remarcar que apart de l'excel·lent millora sanitària que per a la població representa, dóna a l'espaiosa Plaça un doble aspecte de bellesa i d'esbargiment.

Les característiques de la mateixa són les següents: Té una llargada de 25 metres per 12 d'amplada i llur cabuda és de 525 metres cúbics.

La construcció és de gran solidesa i molt ben polimentada. Té tres pendents distribuïdes 15 metres de 1 a 1'50 metres de fondària i els restants 10 metres arriben fins a una profunditat de 3 metres.

Si bé no té la llargada reglamentària, puix l'emplaçament de la mateixa no ho

permetia, la construcció està ajustada a les piscines reglamentàries.

El Consell Municipal ha tingut cura, amb el fi de no perjudicar el proveïment públic d'aigües de la població, de destinar la sobreixida de les de les aigües del manantial de «Turell» a alimentar la susdita piscina, i per consegüent, trobant-nos en l'època en què les aigües van més curtes, solament permet que s'ompleni a les nits.

Les casetes pels banyistes estan molt ben distribuïdes, havent-n'hi d'individuals, de família i de col·lectives.

Les dutxes estan distribuïdes en dues casetes en les quals hi ha dues dutxes a cada una.

Manca encara instal·lar el trampolí, però sabem que s'està acabant llur construcció.

El sol de la piscina està convenientment assenyalat per tal de poder-hi organitzar curses de natació reglamentàries.

Fora la piscina queda un tancat bastant espaiós amb el fi de poder-s'hi passejar el públic que vulgui presenciar els banyistes.

En resum una obra digna d'elogi i que serà inaugurada el pròxim diumenge i amb aital motiu el Consell Municipal ha acordat que durant el pròxim diumenge, l'entrada i banys siguin completament gratuïts.

CRIDA ALS SOLDATS DEL BATALLO EXPEDICIONARI D'APIES

Ens enterem del pregó que fa referència a un telegrama rebut al Consell Municipal, per mitjà del qual el Cap de l'Exèrcit de l'Est, ordena a tots els soldats pertanyents al Batalló Expedicionari d'Apiés, es presentin sense excusa ni pretext de cap mena, el dia 2 del proper mes d'agost, a la Caserna Vorotxilov, a Barcelona.

Aquells que així no ho facin, seran considerats desertors i com a tals els seran aplicades les màximes sancions.

LA MUTUA CASTELLARENCA

Conforme anunciàvem, el passat divendres tingué lloc a les 9 del vespre, en el Saló Municipal d'Espectacles, l'anunciada reunió extraordinària de socis de la «Mútua Castellarenca», amb el fi d'esmenar alguns articles dels vigents Estatuts.

Amb molt poca concurrència començà l'Assemblea, la qual aprovà amb lleugeres esmenes la proposició de la Directiva interina referent a reformar alguns articles.

A proposta de l'Assemblea, quedaren nomenats definitivament els mateixos individus que formaven la Junta Directiva interina.

NAIXEMENT

Dia 26. — Antoni Viñas Raduà, fill d'Antoni i d'Emília.

La nostra més cordial enhorabona als novells pares i respectius familiars.

DEFUNCIONS

Dia 23. — Amadeu Altimira Valdeoriola, de 48 anys, casat.

Dia 26 — Francesca Girbau Garriga, de 52 anys, soltera.

La nostra més sentida condolença a tots els seus familiars.

TORN DEL RAM D'ALIMENTACIO

Prosseguint el torn establert pel ram d'alimentació, el pròxim diumenge, li pertany restar obert de 8 a 1 del matí, el següent establiment:

Francesc Roca - Passeig

FARMACIA de torn per a diumenge,
Major, 16

Nota del Comitè Local Pro Ambulància Creu Roja

Per un oblit lamentable, en la relació de donatius per a l'Ambulància de la Creu Roja de Sabadell, va deixar de consignar-s'hi l'aportació dels Obrers de la Col·lectivitat de l'espectacle que importa la quantitat de 155'50 pessetes.

Ho fem públic avui, indicant a l'ens sems que amb aquesta quantitat, el total líquid entregat al Comitè de Sabadell, és de 2.489'40 pessetes.

CASTELLARENCS!!!

ANUNCIEU A «LA FARGA»

Ja ets subscriptor
de

“LA FARGA”

?...

...és el setmanari
del teu poble.